

30 dní touhy

PRO
ČTENÁŘE
STARŠÍ
18 LET

Christine d'Abo

30 karet, 30 úkolů.

Mladá vdova a její sexy soused na cestě za potěšením.

„Až uvidíš chlapa s hezkým zadkem, tak poznáš, že je čas.“
To řekl Alysse její manžel předtím, než zemřel, a předal jí malý balíček – 30 karet, které obsahují ty nejdivočejší sexuální fantazie. A teď se zdá, že po letech truchlení a osamělosti je konečně čas, aby Alyssa balíček otevřela. Její nový soused má totiž opravdu sexy zadek...

„Christine d'Abo nám knihou 30 dní touhy připravila neobvyklé potěšení. Kniha je sexy i zahřeje u srdce, je zábavná a velmi emotivní. Skvělé!“

— Julie Kenner,
autorka knih *Pod kůží* a *Řekni mé jméno*

Christine d'Abo

30 DNÍ TOUHY

Christine d'Abo

30 DNÍ
TOUHY

Přeložila Marcela Žežulová

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **restně stíháno**.*

Thirty Days © 2015 by Christine d'Abo

Published by Kensington Publishing Corp., New York

Translation © Marcela Žežulová, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-484-8 (ePub)

ISBN 978-80-7625-483-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-155-7 (print)

Pro Marka. Jsi můj jediný.

Část první

Návrh

V pětatřiceti jsem se stala vdovou a v tomhle štavnatém věku to bylo tak divné a netypické, že nikdo nevěděl, co mi má říct nebo jak se ke mně chovat. Pár kamarádů mě stále zvalo na večírky, grilovačky a tak, ale ať jsme se snažili sebevíc, rozhovory se vždycky stočily citlivým směrem. *Ach, vypadáš skvěle. Jak se pořád máš? Ty máš nový účes?*

Těch pár nezadaných kamarádek, co mi zbyly, se mě snažilo zatáhnout do jejich světa. Bohužel jsem tam moc nezapadala. Chodily po klubech a barech a snažily se ulovit toho pravého, ale já jsem si nemohla pomoci a všechny ty nové známosti jsem porovnávala s Robem. Už jsem toho pravého nehledala – dávno jsem ho našla, a přišla jsem o něj.

Být vdovou je jiné než být rozvedená. V manželství jsem byla docela šťastná. Měla jsem pravidelný, nudný sex se svým prima manžilkem, po něm jsme se v posteli cpali pizzou a sledovali v televizi hokejové zápasy. Po ničem jiném jsem nikdy netoužila. Po nikom jiném.

Rakovina je opravdu svině.

Nakonec jsem si uvědomila, že jsem čím dál víc sama. Nebylo to vlastně až tak špatné. S Robem jsem byla od devatenácti a kamarádili jsme se dlouho před-

tím, než jsme spolu oficiálně začali chodit. Vyrůstli jsme společně. Měli jsme stejné zájmy, děsily nás stejné věci. Normálně jsme spolu dokázali komunikovat citováním různých starých hlášek, které dávaly smysl jen nám dvěma. Vždycky jsme se lámali smíchy, ale nikdo jiný neměl ponětí, o čem mluvíme. To, že tu se mnou nebyl, mě postupně donutilo přemýšlet o sobě jako o sobě. Dosud jsem přemýšlela pouze o nás.

Žít sama bylo... zvláštní. Rob odešel už přede dvěma roky, ale já jsem se stále čas od času přistihla, že mu chci něco říct. Většinou k tomu docházelo v nejpodivnějších chvílích. I když přiznávám, že v posledních měsících už ne tak často. Ani nevím, jak bych popsala své vnitřní pocity ve chvíli, kdy jsem si to uvědomila. Cítila jsem se provinile? Panebože, a jak! Ale věděla jsem, že to znamená, že přichází čas posunout se dál. O tomhle svém mentálním posunu jsem nikomu neřekla. Namísto toho jsem se přistihla, jak se ukrývám na tichém místě uvnitř své hlavy, méně mluvím a o to více se dívám kolem. Bylo to jiné. Mám pocit, že jsem se změnila jen proto, že jsem neměla na vybranou. Důvodem rozhodně nebylo to, že bych po tom nějak toužila.

Oba jsme věděli, že se mu krátí čas. Poslední měsíce jeho života jsme trávili tím, že jsme si prostě užívali jeden druhého. Při jednom z mnoha výletů na pláž mi podal OBÁLKU.

„Co to je?“ Měla jsem prsty vlhké od mořské vody a lepkavé od právě dojedené zmrzliny. „Jestli jsi mi napsal nějaký dopis smrti, asi ho nebudu číst.“

Usmíval se. „Neboj, není to nic ukňouraného nebo tak. Ale jako vždycky máš pravdu. Je to na potom. Až tu nebudu.“

„Robe –“

„Lyso, prosím tě, poslouchej mě. Slibuju, že to není to, co si myslíš.“ Hluboce vydechl. „Kolik jsi měla v ži-

votě chlapů?“ Vítr mu nadouval košili a slunce mu rozzářilo oči. Kdyby mu zbyly ještě nějaké vlasy, odlétly by mu z čela. Toužila jsem ty vlasy ještě jednou prohrábnout prsty. „Slibuju, že se nenaštvu, jestli řekneš, že nás bylo víc.“

„Co blbneš? Víš, že jsem neměla nikoho jiného než tebe.“

Mluvili jsme o tom poté, co jsme se vzali. Rob se cítil trochu provinile, protože jsem se v životě moc nevyřádila. Z nějakého důvodu měl pocit, že se s ním kvůli nezaplněným „randicím“ ambicím začnu nudit a budu ho kvůli tomu nesnášet.

Hlupáček můj.

„A o to právě jde.“ Vzal mě za ruku a znovu mi do ní vtiskl tu obálku. „Otevři ji, až budeš připravená. Já vím, že to nebudeš chtít otevřít vůbec nikdy. Ale...“ Stiskl mi ruku a poprvé za dlouhou dobu se mi nedokázal podívat do očí. „Pořád říkáš, že nikoho jiného nechceš.“

„Protože nechci.“ Při pomýšlení na život s někým jiným se mi dělalo zle.

„Miláčku, nesmiš zůstat sama. Máš v sobě tolik vášně a lásky. Neumím si představit, že by ses s nikým nepodělila o tu radost, kterou v sobě nosíš. Já tě znám. Při jde chvíle, kdy se budeš chtít posunout –“

„Nepřijde.“

„– a já tuším, že se budeš cítit provinile. Budeš tu svou touhu ignorovat tak dlouho, jak to půjde, přesvědčovat se, že nikoho nepotřebuješ. A pak se něco stane. Někoho potkáš a ta tvoje roztomilá hlavinka se začne vařit, protože si řekneš: Ty jo, hezký zadek, no, a bude to. Zabřečíš si, ale dojde ti, že jsi připravená.“

„Ne ne. Nebudu brečet.“ Protože se to nikdy nestane. „Kvůli hezkému zadku tedy ne.“

To ho pobavilo. Konečně se mi podíval do očí. „Pobřečíš si. Ale pak si vzpomeneš na tenhle rozhovor

a uznáš, že jsem měl pravdu. Takže já ti už teď řeknu, že jsem ti to přece říkal. Pak tu obálku otevři, ano?“

„Robe –“

„Je to o sexu.“

Stála jsem tam s pusou otevřenou dokořán. „Cože?“

„Prostě pár věcí, které bych si pro tebe přál, až tady nebudu. Abys zase naskočila do sedla a užívala si tu jízdu. Něco takového.“

Ještě jsem nebyla připravená přijmout, že tu se mnou nebude, natožpak pomýšlení na sex s někým jiným. „Už o tom nechci mluvit. Opravdu. Buď už zticha, nebo tě praštím.“

„Dobře.“

Na tu obálku mě nenechal zapomenout. Znovu a znovu se pokoušel se mnou o ní mluvit, ale vždycky jsem ho umlčela. Zastrčila jsem ji někam hluboko pod hromadu papírů v šatníku, ale ona se vždycky zase objevila někde, kde jsem ji nemohla přehlédnout. Pak jsem ji ukryla do krabice se starými papíry ve sklepeč. Za chvíli byla zase u mě na stole. Strčila jsem ji do koše na tříděný odpad, našla jsem ji na kuchyňské lince. Hráli jsme tu hru docela dlouho, ale pak se Robův stav zhoršil. Myšlenky na pitomou obálku a její obsah byly to poslední, co jsem chtěla řešit.

Rakovina vyhrála.

Najednou jsem byla sama.

Vlastně to nebylo tak strašné, jak jsem si původně představovala. Hodně jsem na Roba vzpomínala a strašně se mi po něm stýskalo. Tohle trvalo skoro celý rok. Nějak jsem fungovala. Chodila jsem ven, pracovala jsem. Ale všechno jsem dělala tak nějak automaticky. Nežila jsem skutečný život. Slz bylo víc než dost. Od srdce mě bolela celá hrud' a žaludek se mi svíral. Když mi nebylo zle, bloumala jsem ve světle vzpomínek. Nebylo možné ani předstírat, že se na

+

něco soustředím. Přátelé a kolegové mi nikdy nevyčetli, že jsem mimo.

Pak jsem se z té temnoty začala pomalu dostávat. Zase jsem žila. Rob mi pořád chyběl, denně jsem na něj myslela, ale svíravá bolest na prsou už povolila. Potom se dostavil pocit viny. Rob věděl, že to přijde.

Na nějakou dobu jsem se přestala stýkat s našimi přáteli. Už si skoro zvykli, že jsem singulár – Alyssa – a ne plurál – Rob a Alyssa. Oni si sice pomalu zvykali, ale ve mně to naopak vyvolávalo vztek, protože oni stále žili v párech. Jejich životy nebyly bez jejich přičinění roztříštěny a rozmetány. Mohli se usmívat a smát. A já jsem jen dokázala zadržovat vztek a chtělo se mi řvát.

Tak jsem si raději držela odstup.

Docela to pomohlo. Vytvořila jsem si prostor sama pro sebe. Chytila jsem druhý dech, brečela jsem, mlátila do věcí – a mozek se pomalinku přizpůsobil. Zase jsem si dovolila vyjít na veřejnost. Cítila jsem, že všechny ty šťastné dvojice svým vztekem už nejspíš neohrozím.

Pomohlo mi, že jsem změnila zaběhnutou rutinu. Přestavěla jsem nábytek, vymalovala, dokonce jsem na zeď pověsila jiné obrázky. Robovi by se nelíbily. Také jsem z nich nebyla úplně nadšená, ale svůj účel splnily. Začala jsem chodit na kafe půl bloku od našeho domu. Cestou jsem se setkávala s novými lidmi. V kavárně jsem nového zaměstnance jménem Len zasvětila do tajemství výroby perfektního kafe mně na míru. Na ulici jsem se usmívala na muzikanta, který tu na kytaru hrál tři stejné písně stále dokola. Bylo to prima.

Když se odvalil červen, z ramen mi spadla tíha. Trvalo to skoro dva roky. Najednou jsem věděla, že budu v pohodě.

Pak se to stalo.

Do naší bytovky se nastěhoval nový chlápek.

V téhle budově byla původně škola. Každý byt měl tři místnosti, ve kterých byly kdysi třídy. Rob byl úplně nadšený, že přímo přede dveřmi našeho bytu je fontánka s pitnou vodou. Z legrace jsme všechny byty pojmenovali jako odborné učebny. U nás byla Angličtina, protože jsme měli nekonečné množství knížek. Pan a paní Le Pageovi bydleli ve Francouzštině, Chinovi v Občanské nauce a tak dále. Ten nový se nastěhoval do Zemáku. Byt patřil nějaké firmě. Na různě dlouhou dobu tam ubytovávali zaměstnance, kteří přijeli do Toronta pracovně. Zemák byl na stejné chodbě jako Angličtina. Vlastně přímo naproti našemu bytu.

Ne, naproti mému bytu.

A ten chlápek měl opravdu hezký zadek.

Nemohla jsem si toho nevšimnout, protože jeho zadnice bylo to první, co jsem z něho uviděla. V předklonu před sebou tlačil velkou krabici. Džíny mu natěsno obepínaly pohledné pozadí, jak se s tou bednou lopotil. Nevím, jak dlouho jsem tam stála, ale zapomněla jsem, že chci odemknout dveře bytu, a jeho asi brněl zadek od toho mého zírání. Podíval se přes rameno a usmál se.

To mě dost vykolejilo.

Navzdory těm několika metrům mezi námi jsem vnímala intenzitu jeho pohledu.

V hlavě jsem uslyšela Robův smích. Takový malý posměšek, kterým vždycky ukončoval naše dohady, když měl pocit, že zvítězil. Musela jsem se zdekovat dřív, než bych ze sebe udělala ještě většího idiota. Mávla jsem na pozdrav a zápasila s klíčem od svých dveří. Celou dobu mě sledoval, čímž se z odemykání stal nadlidský úkol. *Klik, ššš, buch.* Konečně jsem byla uvnitř. Čelem jsem se opírala o dveře a zvažovala, jestli se dá umřít studem. Vzala jsem v potaz svou současnou mentální situaci a usoudila, že šance je víc než čtyřicetiprocentní.

Ten chlapík měl opravdu hezkou prdel.

Přesně v tu chvíli se mi vybavil rozhovor s Robem tehdy na pláži a také jsem si vzpomněla na tu obálku. Cítila jsem se provinile, ale nebyl to tak intenzivní pocit viny jako dřív. Rukou jsem se opírala o zeď a pomalu jsem se dopotácela do ložnice. Obálka se zabydlela v mém šuplíku se spodáry – věděla jsem, že Robovi by se to líbilo. Nějakou dobu jsem na ni nemyslela, ale při pomyslení na to, že ji otevřu, mě namísto očekávané vlny smutku zalila sprcha nadšení a zvědavosti.

Vzala jsem obálku do ruky a sedla si na okraj postele. Na papíře byly pořád otisky mých oblemcaných prstů. Čokoládový fondán. Byla čistě bílá, až na ty zmrzlinové čmouhy. Nic nenaznačovalo, co by mohlo být uvnitř. Nervózně jsem vydechla, olízla si rty a konečně zasunula prst do škvírky na kraji obálky a roztrhla ji. Uvnitř byl papír omotaný kolem svazku kartiček. Kartičky jsem odložila stranou a rozložila papír. Chvilku mi trvalo, než jsem byla schopná přečíst Robův vzkaz. Nic podobného nikdy neudělal. Srdce mě rozbolelo ještě o trochu víc. Neviditelné prsty mi svíraly hrud.

Alyso,

miluju tě. Víím, že ty mě taky. Jsem moc rád, že jsi připravená na další kroky a snad si zase začneš pořádně užívat života. Taky tě dobře znám a tuším, že jsi schopná se do toho pustit a v určitou chvíli se zarazit a nejit dál. Nedělej to, prosím. A prosím tě, taky se ihned nepouštěj do vážných vztahů. Vždycky jsem měl pocit, že jsi neměla dost času vyřešit si sama sebe, kdo vlastně jsi a co chceš, než jsme se dali dohromady. Skočili jsme rovnou do vážného vztahu a měli jsme hrozné štěstí, že nám to tak skvěle fungovalo.

Vždycky jsi říkala, že nelituješ, že ses se mnou dala dohromady tak mladá, ale nikoho jiného jsi nikdy nepoznala. S nikým jiným jsi nespala. Tuhle zkušenost jsi kvůli mně nezažila. Vždycky mi vadilo, žeš nedostala šanci trochu objevovat svět. Chci, abys věděla, že bych si přál, aby sis teď trochu užila a pořádně experimentovala. Hezky se bav. Užij si, a hlavně si zakaž všechny pocity viny.

Rád bych ti navrhl, jak začít.

Schválně, jestli to dáš.

V poslední době jsem měl spoustu volného času sám pro sebe. Když jsi tu nebyla, začal jsem s tímhle malým projektem. Nazval jsem to Alyssiných třicet dnů sexu. Jestli teď budeš mít třicet dnů po sobě sex, asi budu žárlit. Ale ne, neboj. Jestli to bude možné, hlavně si to užij. No, ale jo, vážně budu žárlit.

No, a kdybys žádnou z těch karet nepoužila, aspoň jsem si užil já, když jsem si tě představoval, jak to všechno realizuješ. Až si je přečteš, řekneš si asi: Pa-nebože, klučičí sny! To nevadí. Je to tak. Jestli chceš, klidně je trochu změň.

Byl jsem díky tobě šťastný, i když jsi se mnou nebyla. Raději toho už nechám, než začnu být naměkko. Běž a s někým se vyspi a užij si prasnáčky.

Miluji tě, láska.

Rob

Rozesmála jsem se. Tak tohle naopak bylo pro Roberta typické. Vůbec mi nedělalo problém si ho představit, jak vymýšlí, co na ty kartičky napsat, když zrovna procházel chemoterapií. Vlastně to vysvětluje všechny ty sprosté fotky a odkazy, které na mě občas vybaflly z jeho počítače, když jsem ho musela po jeho odchodu pročíst.

Sexové karty. Vyrobil mi sexkarty, sakra. V té chvíli jsem se do něho znovu zamilovala. Můj nejlepší přítel